

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **A. M. S. M.**, nar.,, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, č. j. KRPB-156015-20/ČJ-2016-060027-50A,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, č. j. KRPB-156015-20/ČJ-2016-060027-50A, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně ve smyslu ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 30 dnů, tj. ode

dne 29. 6. 2016 do dne 28. 7. 2016 za účelem jejího předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žalobní body:

V žalobě ze dne 28. 7. 2016 namítla žalobkyně porušení ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále též „Úmluva“) a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“), ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) ve spojení s čl. 31, 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) ve spojení s čl. 8, 31, 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

Žalobkyně namítá nereálnost transferu do Maďarska a existenci nedostatků v maďarském azylovém řízení, což dokumentuje situaci v Maďarsku, kdy v posledních měsících zřetelně dochází ke stavu, kdy Maďarsko přestalo přijímat případy za účelem tzv. dublinského převozu. Tvrzení doložila statistickými daty Ministerstva vnitra ČR, z nichž vyplývá, že od konce května 2016 opět nejsou realizovány transfery žadatelů o azyl dle Dublinského nařízení z České republiky do Maďarska, neboť Maďarsko opět nespolupracuje při přebírání případů. V této souvislosti odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou citovali, dále i na vyjádření ze dne 18. 9. 2015 Maďarského Helsinského Výboru v dokumentu „Hungary – no country for refugees – Information Note“, který konstatuje, že v Maďarsku dochází k systematickému porušování pravidla non-refoulement, k arbitrární detenci uprchlíků, a k dalším systematickým porušením lidských práv.

Dále uvedla, že správní orgán neměl přistupovat k zajištění rodiny s nezletilými dětmi s ohledem na věk nezletilých dětí a jejich zranitelnost. Tuto námitku pak blíže rozvedli s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), dále s přihlédnutím, že nezletilí jsou zadrženi v zařízení vězeňského typu se silně patrnou přítomností policie, takže vystavenou detencí jsou často traumatizováni. Byť žalobkyně nemá dostatek finančních prostředků, neznamená to, že neexistují i jiné mírnější opatření než zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.

Navrhla proto, aby napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované:

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 5. 8. 2016 zaujala následující stanovisko k uplatněným žalobním námitkám:

Ve vztahu k žalobkyni namítanými nedostatky maďarského řízení ve věcech mezinárodní ochrany odkázala na rozsudek krajského soudu ze dne 7. 6. 2016, č. j. 33 A 65/2016-50, dále na rozsudek ze dne 12. 5. 2016, č. j. 32 A 17/2016, v nichž byla podrobně rozvedena argumentace ve vztahu k uváděným nedostatkům maďarského řízení ve věcech mezinárodní ochrany. Žalovaná měla za to, že osobám navráceným v rámci Dublinského řízení do Maďarska jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Je jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi proveden pohovor, jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřípustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobu k nezávislému soudu, a to současně při poskytnutí právní ochrany. Dále i skutečnost, že si národní soud vyžádal po Evropském soudním dvoru rozhodnutí o předběžné otázce, dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídajícím požadavkům demokratického právního státu.

Ohledně námitky statistickými daty Ministerstva vnitra České republiky (dále též „MV ČR“) za měsíc červen 2016 zpracovanými v souvislosti s řízeními vedenými dle Dublinského nařízení ve vztahu k Maďarské republice žalovaná uvedla, že na základě jejich zjištění se předmětné výstupy nezakládají na pravdě, neboť obsahují nepřesnosti co do uvedeného počtu osob předaných z České do Maďarské republiky, kdy OAMP uvádí jednu předanou osobu, přičemž jen v souvislosti s řízeními vedenými žalovanou byly předány osoby dvě (č. j. KRPB-68216/ČJ-2016-060022-50A a č. j. KRPB-87487/ČJ-2016-060023-50A). Rovněž není žalované známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, aby se členské státy zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska tak, jak tomu bylo v minulosti učiněno například zcela jednoznačně v obecných intencích v případě Řecka a v individualizované formě pak například v případě Itálie. V souladu se stanoviskem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 využila žalovaná svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, aby tím vytvořila podmínky pro realizaci jejich případného předání do země, která bude nakonec shledána, a to během řízení, k němuž není sama věcně příslušnou, příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že bylo-li by Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské nebo ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému tzv. „relokací“ migranty z Itálie a Řecka, kdy Maďarsku podle těchto kvót připadla povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

Pokud se týká výhrad ke způsobu zajištění rodiny s nezletilými dětmi, s ohledem na věk nezletilých a jejich zranitelnost, což představuje zásah do jejich základních práv, citovala žalovaná právní názor NSS vyjádřený v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014-37. V souladu s nejlepším zájmem dětí proto umístila všechny žadatele společně do zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, která umožňuje pobyt rodin s dětmi. Tato forma zajištění byla i v souladu s rozsudkem NSS ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011-54 a rozsudkem ze dne 17. 7. 2016, č. j. 1 Azs 39/2015-56. Zajištění rodičů společně s nezletilými osobami sice není nejlepším opatřením v zájmu nezletilého dítěte, ale bude-li splňovat kritéria článku 8 odst. 2 Úmluvy a článku 3 Úmluvy o právech dítěte, je možné k němu přistoupit. K okolnostem, kdy je spolu se zajištěnými rodiči do zařízení pro zajištění cizinců umísťováno i dítě, se několikrát

vyjádřil ESLP, zejména v rozsudku ze dne 19. 1. 2010 ve věci MUSKHADZHIYEVA a další proti Belgii (stížnost číslo 41442/07) a v rozsudku ze dne 19. 1. 2012 ve věci Popov proti Francii (stížnosti č. 39472/07 a č. 39474/07). V obou těchto rozhodnutích skutkově velmi podobných nyní projednávané věci se ESLP podrobně zabýval umístěním nezletilých dětí do detenčních zařízení spolu s jejich zajištěnými rodiči. Zákonnost takové situace soud apriori nevyločil, avšak přípustnost takového opatření odvozoval mj. od vhodnosti podmínek panujících v zařízení pro zajištění pro pobyt nezletilých dětí. Na základě uvedeného má žalovaná za to, že umístění nezletilých žalobců v příslušném zařízení není v rozporu s jejich nejlepším zájmem. Jejich ponechání mimo zařízení bylo s ohledem na jejich věk a skutečnost, že se na území České republiky nenachází žádný jejich příbuzný ani jiná osoba, která by se o ně mohla vhodným způsobem postarat, zcela nemožné. Navíc oba rodiče před žalovanou prohlásili, že si výslovně přejí, aby jejich děti s nimi byly umístěny do zařízení. V zařízení jsou zajištěným a umístěným osobám poskytovány s ohledem na jejich specifické potřeby a požadavky sociální a psychologické služby, k dispozici je jim i lékařská služba. Interiér i exteriér zařízení jsou dostatečně přizpůsobeny pro pobyt nezletilých dětí. K dispozici jsou i služby pedagoga, volnočasových aktivit, cizojazyčná knihovna, čajovna, tělocvična a výtvarná dílna. Policie ČR provádí ostrahu pouze vně zařízení.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem navrhl žalovaná, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

IV.

Napadené rozhodnutí:

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo o průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností:

Z protokolu o výsledku účastníce řízení – žalobkyně ze dne 29. 6. 2016 bylo zjištěno, že se narodila v Sýrii, je vdaná, manžel a její tři děti se nacházejí rovněž na policejní stanici ve Valticích. Její rodiče žijí v Sýrii, dále má tři bratry a pět sester. Jeden z bratrů je v Dánsku a jedna sestra je v Německu. Zbytek sourozenců je v Sýrii, vystudovala střední zdravotnickou školu, pracovala jako porodní asistentka. Z důvodu špatné politické situace a války v Sýrii se s manželem rozhodli opustit Sýrii a odjet do Evropy. Ze Sýrie odjeli někdy koncem února, přesné datum si již nepamatuje. Jejich cílem bylo Německo, protože tam žije její sestra a nějací manželovi bratři. Do Turecka se dostali nelegálně, byli asi 15 dní v Istanbulu. Pak se pomocí převaděče dostali do Bulharska, platili nějaké peníze, ale neví kolik, zařizoval to její manžel. V Bulharsku je kontrolovala policie, která jim odebrala otisky prstů, a asi dalších patnáct dní byli v nějakém táboře. Pak se opět pomocí převaděče dostali z Bulharska do Maďarska. Převzli je až na hranici s Maďarskem, platili opět nějaký obnos, ale neví kolik. Bylo to v noci, ukázali jim díru v plotě, kudy mohli projít. Překonali plot a šli pěšky územím Maďarska, kde je ale po cestě kontrolovala policie a zajistila je. Odvezli je druhý den do

uprchlického tábora. Tam požádali o azyl. O azyl v Maďarsku původně žádat nechtěli, protože chtěli jet do Německa, ale vyplnili s nimi papíry a oni je podepsali, protože jinak by se museli vrátit. Vzali jim i otisky prstů. Potom je převezli do jiného uprchlického tábora, jméno si nepamatuje. Tam byli tři dny a potom, 28. 6. 2016 odjeli do Budapešti a koupili si tam jízdenku do Drážďan. Nasedli do vlaku a chtěli jet do Německa, ale v noci je zadržela policie. Porušení právních předpisů si je vědoma. Nic jí nebrání v návratu do Maďarska, ale nechce se tam vrátit, chce pokračovat dále do Německa. O tom, že jede přes ČR, nevěděla a ani nemá v úmyslu v ČR zůstat. Finančních prostředků nemá dostatek, v ČR nikoho nezná a není zde nikoho, kdo by jí finanční prostředky zapůjčil nebo ji ubytoval. V době kontroly nepředložila cizinka cestovní doklad opatřený vízem. Skutečnost, že nemá cestovní doklad, ani platné vízum, či jiné povolení k pobytu v ČR potvrdila i v protokolu, kde uvedla, že jí nebyl nikdy cestovní doklad vydán. Porušila tak povinnost stanovenou v ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla povinna se zdržovat na území Maďarska do doby, než bude rozhodnuto o jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Výše uvedené skutečnosti zakládají důvod pro zahájení Dublinského řízení. Žalovaná poukázala na článek 28 Dublinského nařízení a uvedla, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobců, neboť tito měli za povinnost setrvat na území Maďarska až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Na území EU vstoupila nelegálně, bez cestovního dokladu a bez víza a bez těchto dokladů měla v úmyslu cestovat dále do Německa. Z jejího jednání, kterého se v minulosti dopustila, je zjevné, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území státu EU, navíc žalobkyně vyjádřila úmysl nerespektovat případné rozhodnutí o svém přemístění, když do protokolu uvedla, že si přeje dostat se do Německa. V České republice zůstat nechce a nechce se vrátit ani do Maďarska.

Žalovaná rovněž zkoumala možnosti uložení mírnějších opatření, zejména zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle ust. § 123b) zákona o pobytu cizinců, nicméně shledala, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b) zákona o pobytu cizinců by bylo z hlediska jednání žalobkyně nedostačující, a to zejména po z hodnocení popsaného skutkového stavu. Lustrací v evidencích cizinecké policie bylo zjištěno, že účastnice nemá na území České republiky hlášený pobyt, ani nemohla mít, neboť do České republiky přicestovala bez povolení úřadů a pouze s úmyslem využít Českou republiku jako tranzitní zemi. Nemá ani finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených případnou realizací přemístění a dle tvrzení v České republice nežije ani žádný jejich příbuzný či známý, který by ji ubytoval, případně za ně finanční záruku složil. Z provedeného šetření bylo zjištěno, že cílem jejich cesty je Německo, kam směřovala. Opustila Maďarsko, tedy bezpečný stát, který jí nabídl ochranu, a protože ani v České republice nemá v úmyslu zůstat, lze se důvodně domnívat, že v jejím případě by uložení zvláštního opatření nesplnilo zamyšlené očekávání, území ČR by opustila a následně neoprávněně vstoupila do Německa. Správní orgán se při svém rozhodování zabýval i přiměřeností zajištění, kdy vycházel z ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i z vyjádření v protokolu o výsledku žalobkyně. Žalobkyně je v produktivním věku, je zdravotně v pořádku, v ČR nemá žádné známé ani příbuzné, nemá zde žádné rodinné vazby. Délku jejího pobytu na území lze počítat v rádech hodin, což vylučuje, aby si vytvořila silnější vazby v České republice, aby si vytvořila kulturní či sociální vazby, intenzitou překračující vazby k zemi původu. Účastnice nemá žádné finanční prostředky, není tak schopna si zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Z výše uvedených důvodů měl správní orgán za to, že zajištěním žalobkyně

nedojde k porušení práv na její rodinný či soukromý život. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů (ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Při určení délky zajištění vycházel správní orgán OPA Břeclav z lhůt stanovených v čl. 28 Dublinského nařízení i z kvalifikovaného odhadu podloženého dobou potřebnou k přemístění cizinců v předešlých případech.

V.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“) a ve smyslu ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobkyně sama navrhla a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle I. dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Žaloba není důvodná.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici, a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobců, kteří jsou podle jejich názoru zajištěním za účelem předání do Maďarska dotčena.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné*. V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné

nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud *cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.* Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí následující. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin platí, že *„není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“* V prvé řadě krajský soud zdůrazňuje, že ani krajskému soudu není známo žádné rozhodnutí orgánů EU, které by jednoznačně konstatovalo, že v Maďarsku existují systematické nedostatky podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zdejší soud dále k věci uvádí, že primárně má být otázka systematických nedostatků hodnocena v řízení o přemístění cizince, eventuálně v řízení o zastavení azylového řízení pro nepřipustnost žádosti. Teprve sekundárně se přenáší povinnost reflektovat tento problém i na zajišťující správní orgán, což ho ovšem v souladu s relevantní judikaturou nezbavuje povinnosti učinit součástí rozhodnutí o zajištění přezkoumatelnou úvahu o tom, zda v příslušném členském státě systematické nedostatky neexistují. K tomu lze podpůrně odkázat i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2013, č. j. 7 As 79/2010-105, www.nssoud.cz, které potvrzuje, že posouzení příslušnosti členského státu podle dublinských kritérií přísluší ministerstvu vnitra jako správnímu orgánu vedoucímu dublinské řízení. Jelikož však v řízení o zajištění cizince není prostor k provádění dokazování či dalších procesních úkonů, je naprosto zřejmé, že deklarace systematických nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zajišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU.

Krajský soud tedy dovozuje, že primární účel čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je realizace ochrany cizince před hrozbou mučení a nelidského zacházení, která by vznikla tím, že cizinec bude přemístěn do státu, kde tato hrozba existuje. V řízení o zajištění však má tato argumentace pouze podpůrný charakter ve vztahu k účelu zajištění, a krajský soud se plně ztotožňuje se žalovanou, že není jejím prvořadým úkolem zabývat se studiem právních řádů členských států EU a zkoumat podrobně, jakým způsobem fungují azylové procedury v těchto zemích. Kromě toho žalovaná případně poukázala na rozsudek SDEU ve věci C – 695/15 PPU Shiraz Baig Mirza ze dne 17. 3. 2016, podle něhož není překážkou předání cizince, pokud členský stát provádějící přemístění není informován o právních předpisech příslušného členského státu. Lze tak usuzovat, že hodnocení systematických nedostatků v příslušném členském státě musí vyplývat z okolností jednoznačně zřejmých, oficiálně stvrzených aplikační praxí příslušných orgánů EU.

Krajský soud dále k věci uvádí, že statistické údaje dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015-82, který se ve svých závěrech týkal situace v Maďarsku v období podzimu roku 2015).

Soud rovněž odkazuje na rozhodnutí SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je pak podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska, jakožto bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu. Takový závěr ostatně nevyplyvá ani ze stanoviska generální advokátky, v němž tato pouze vyzdvihla, že kvalifikace Srbska jako bezpečné třetí země obsažená ve vnitrostátním zákoně nemůže zprostit soud, kterému byla věc předložena, provést vlastní posouzení, že s osobou bude v dotyčné třetí zemi (v daném případě v Srbsku) zacházeno podle zásad vyjádřených v čl. 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/13/EU ze dne 26. června 2013. Překážku předání by snad bylo možno spatřovat tehdy, pokud by maďarská právní úprava nezakotvovala účinný opravný prostředek proti předání cizince do země, již Maďarsko považuje za bezpečnou třetí zemi ve smyslu čl. 38 směrnice 2013/13/EU. To však žalobce žádným způsobem neprokazuje, přičemž naopak sám připouští, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhla a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správný. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456). Žalobce sám uváděl, že nesprávná praxe správních orgánů

týkající se nepřijatelnosti azylových žádostí byla korigována správními soudy, které vyžadovaly meritorní přezkoumání žádosti.

Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobkyní osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému jí hrozí zásah do jejich základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ust. § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobkyní, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl podložený a opodstatněný. Jestliže tedy žalobkyně namítá existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému, pak jí tvrzené údaje a informace o této rozhodné skutečnosti nevypovídají. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie na mezinárodním poli podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské cesty vedoucí přes Srbsko a Maďarsko, dále do cílových zemí západní Evropy. Pokud žalobkyně poukazuje na maďarskou právní úpravu azylového řízení, jedná se o cizí právní úpravu, která podle přesvědčení krajského soudu není pro posouzení věci rozhodná. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobkyně argumentuje, navíc mohou těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhla, a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima iura novit curia (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol., soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

K namítaným nedostatkům maďarského řízení ve věcech mezinárodní ochrany žalovaná přílehlavým způsobem odkázala na vyjádření obsažené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2016, č. j. 33 A 65/2016-50 a názor prezentovaný v rozsudku tohoto soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 32 A 17/2016, s uvedenou argumentací se ztotožňuje soud v rámci projednávané věci. Odvolávají-li se žalobci na sdělení slovenského ministerstva vnitra, je třeba zdůraznit, že Ministerstvo vnitra ČR nevydalo k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žádné oficiální stanovisko upravující postup Policie ČR v souvislosti se zajišťováním osob dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců na území ČR, u nichž je zjištěna shoda otisku prstů v systému EURODAC pořízených a vložených do tohoto systému v rámci řízení o mezinárodní ochraně vedeného s takovými osobami v Maďarské republice a to z důvodu namítané neakceptace žádosti o zpětné přijetí maďarskou stranou podaných v rámci řízení Dublinského nařízení. Rovněž není známo, že v rámci struktur EU bylo učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska. Pokud se týká žalobní námitky, že správní orgán neměl přistupovat k zajištění rodiny s nezletilými dětmi s ohledem na věk nezletilých a jejich zranitelnost, soud s argumentací žalobkyně se neztotožnil. Dle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) „*účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.*“ Proto správně všechny tři nezletilé děti byly označeny za účastníky řízení ve správním řízení. Žalovaná se pečlivě zabývala tím, zda ubytování nezletilých dětí v zařízení pro zajištění cizinců je v souladu s nejlepším zájmem dítěte. Navíc žalobkyně výslovně do protokolu

o výsledku účastníka ze dne 29. 6. 2016 prohlásila, že si vysloveně přeje, aby děti byly pořád s ní a manželem, a to i když budou zajištěny v zařízení. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová umožňuje pobyt rodin s dětmi, interiérově mají k dispozici společně s matkou samostatný pokoj s vlastním sociálním zařízením a jídelním koutem. Strava jim poskytovaná 5x denně, kvalita a množství stravy je pod stálou kontrolou. Celková atmosféra v zařízení je kvalitní, mohou využívat dětské centrum, výtvarnou dílnu, knihovnu, kinosál a další obdobná zařízení. Rovněž jsou jim poskytovány sociální a psychologické služby, k dispozici mají i lékařskou službu. Žalobkyně je ubytována v části zařízení, které je určeno pouze pro rodiny, případně samotné ženy a jsou tedy od části zařízení, ve které pobývají samotní muži. Policie ČR provádí ostrahu pouze vně tohoto zařízení. Z uvedeného tak vyplývá vhodnost podmínek panujících v zařízení pro zajištění pro pobyt nezletilých dětí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2016, č. j. 1 Azs 39/2015-56, www.nssoud.cz). Ubytováním nezletilých dětí nedošlo ke zbavení jejich osobní svobody a nemohlo tak dojít k porušení článku 5 Úmluvy. Současně nemohlo dojít ani k porušení práva na rodinný život podle článku 8 Úmluvy (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014-37, www.nssoud.cz). Lze připustit, že pobyt dětí v tomto zařízení mohl částečně omezit jejich osobní svobodu i osobní svobodu osoby pečující o ně, nicméně jsou-li splněna kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, je možné přijmout rozhodnutí, které vydal správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011-54, www.nssoud.cz). Argumentuje-li rodič dětí, že zajištění nezletilých není v jejich nejlepším zájmu, pak je třeba mít na paměti, že jsou to právě rodiče, kteří vystavili nezletilé obtížné životní situaci, ve které se momentálně nachází, neboť měli a mohli vyčkat do ukončení azylového řízení v pobytovém středisku v Maďarsku, kde jim žádné pronásledování nehrozilo, namísto pokračování v nelegální cestě do Německa. Svým jednáním naopak vystavili nezletilé děti riziku eventuálních sankcí, které by byly a také byly při jejich odhalení realizovány.

Optikou shora uvedeného i na základě nastoleného právního režimu dospěl soud k závěru, že na straně žalované nedošlo k pochybení po stránce skutkové ani právní, a proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala), a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročež nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 16. srpna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová